

A photograph of a light-colored building with a dark window frame. A red flag with a yellow emblem is visible in the foreground. A person is visible through the window. The text is overlaid on the right side of the image.

**"Ellerimizde silahlarımız,
dilimizde sloganlarımızla
kucaklıyoruz ölümü "**

16-17 Nisan günleri İstanbul'un Çiftehavuzlar, Üstbostancı, Erenköy ve Sahrayı Cedit semtlerinde faşizmin korku ve telaşla başvurduğu iğrenç bir katliamla Devrimci Solcuların siyasal bir zaferle sonuçlanan destansı direnişleri birlikte yaşandı.

Katliamı yapanlar sayıca çoktular, her türlü askeri-teknik olanağa sahiptiler. Ama korkuydu, panikti tüm kişiliklerini, davranışlarını belirleyen. İnançsızdılar. Ve öyle bir korkuydu ki bu, yüzlerce polis, özel tim elemanı ikisi bayan üç yoldaşımızın 8 saat süren direnişinden sonra korkularını balkondan havaya açtıkları ateşle, binanın kapısına astıkları bayrakla bastırmaya çalıştılar.

Ancak tüm bunlara karşın yoldaşlarımızın destansı direnişini karartamadılar. Karşı devrimci propagandanın etkin bir aracı olan oligarşinin televizyonu ve boyalı basın dahi 16-17 Nisan Direnişçilerinin, Çiftehavuzlar'da şehit düşen yoldaşlarımızın inanç dolu haykırırları ve kahramanlıklarını gizleyemedi. **VE SONUÇTA KAZANAN BİZ OLDUK.**

Bu broşür 17 Nisan günü çatışmanın başlamasından yarım saat sonra TAYAD başkanı Fatma ŞEŞEN'i arayan ve operasyon süresince saat saat, dakika dakika bilgi veren Çiftehavuzlar'daki yoldaşlarımızın **SON SÖZLERİNDEN** ve 16-17 Nisan'da şehit düşen 11 Devrimci Solcunun yaşamlarından derlenmiştir.

Tüm konuşma metnini olduğu gibi yayınıyoruz.

16-17 Nisan'da Çiftelhavuzlar'daki üs-
lerinde 8 saat süren bir çatışma sonucunda
işkenceci-katiller sürüsü tarafından katle-
dilen SABO, EDA ve TAŞKIN yoldaşla-
rın tüm Dünya ve Türkiye halklarına u-
laştırılmak üzere bir dostlarına telefonla
ilettikleri son sözlerini onur duyarak ya-
yınıyoruz.

Bomba-kurşun yağmuru altında, ça-
tışmanın ortasında emekçi halklar ve dev-
rimcilerin gücünü, cesaretini, kararlılığını
haykıran, halk düşmanı katillerin beynine
bir balyoz gibi inen bu sözlerin gereği mut-
laka yerine getirilecektir. Emekçi halklar
ve devrimciler bu güce sahiptir. Buna i-
nanıyoruz. SÖZ VERİYORUZ...

SON SÖZLER

00.20:

Telefonda bir kadın sesi...

- Merhaba,

Evimizi sarmış durumdalar. 30 dakika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım
saattir oyalıyoruz. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Bir çöp bile bırakmadık. Bi-
raz sonra ateş etmeye başlarlar. Çatışacağız. Niyazi'lerin, Apo'ların, Haydar'ların
yanına gideceğiz. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gideceğiz. Yanımdaki yoldaşım se-
ninle konuşmak istiyor.

EDA: Bizler Devrimci Sol Savaşçıları olarak Türkiye Halkları için şehit
düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızıldere'de, 12 Temmuz'da, Malat-
ya'da ölümü gülerek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülerek, çarpışarak
karşılacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

Hoşçakalın.

Sizleri, halkımızı çok seviyoruz.

SABO: Sizi TAYAD başkanı olduğunuz için arıyoruz. Duydukların ve söyledik-
lerimizi derginiz kanalıyla tüm dünyaya iletmenizi istiyoruz. arayın. Hemen

dışardan arayın. Telefonu meşgul etmeyin. Hemen haber verin. Sinan'dan haber var mı? Sinan'ı sorun. Haberleri açın,dinleyin. Haber almaya çalışın. Bir dakika bekleyin. Tekrar ediyorum. Şu anda evimiz sarılmış durumda. Yarım saat oyalandık. Tüm belgeleri yaktık. Kimliklerimizi dahi yaktık. Birazdan çatışma başlar. Çatışacağız. Evlerde, sokaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi, Hamiyet'ler, Olcay'lar gibi gülerek gidiyoruz ölüme. Bir Devrimci Sol Savaşçısına yaraşır gibi çatışacağız. Derginiz kanalıyla tüm dünyaya ulaştırmanızı istiyoruz. Tanığımız-sınız. Duyduklarınız kelimesi kelimesine yazılmalı. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gömülmek istiyoruz. Cenazelerimiz Devrimci Sol bayraklarıyla kalkmalı. Tüm halkımız katılmalı. Ailelerimize yardımcı olun, bilgi verin, şimdi kapatıyoruz. Birazdan tekrar arayım. Telefonu meşgul etmeyin.

01.20:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Telefon ettiniz mi? Haberleri dinlediniz mi? Sinan'dan bahsediyorlar. Lütfen bu telefonu meşgul etmeyin. Dışardan telefon edin.

(Telefona silah sesleri geliyor...)

SABO: Başladılar, duyuyor musun? Kapatmamı ister misin?
-Hayırl..

SABO: Peki o zaman...

(Slogan sesleri geliyor...)

YAŞASIN DEVRİMCI SOL!..

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..

YAŞASIN 12 TEMMUZ ŞEHİTLERİ!..

YAŞASIN MALATYA DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN KIZILDERE!..

SABO: arayın. Haber verin mutlaka, ihmal etmeyin.

(Çok yoğun silah sesleri...)

SABO: Kapatmak zorundayım.

02.30:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Haber alabildiniz mi? haber verebildiniz mi? İki telefon var. Oraya telefon etsinler. Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar.

(EDA'nın sesi geliyor...)

EDA: Sinan'ın saçının kılına dokunamazsınız.

SABO: Sürekli küfrediyorlar. Özellikle bana isimle küfrediyorlar. Cevaplarını

da alıyorlar. Duyuyorsunuzdur. İlk geldiklerinde Mali Polis olduklarını söylediler. Ardından Sabahat Hanım diye hitap ettiler.

(Silah sesleri, sloganlar, kapı zili, kapıya vurmalar...)

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

SABO: Kapı deliğinden bakınca çelik yelekli polisler olduğunu gördük. Sinan'ın öldüğünü söylüyorlar. Lütfen bana haber getirin. Dışardan telefon edin. Şu anda üstteler. Üstten delmeye çalışıyorlar.

(Silah sesleri, kapı vurmalar, polis küfürleri...)

..... Orospular çıkın, açın kapıyı, sağa doğru, sağa doğru...

EDA'NIN SESİ: Hadi tanklarınızla toplarınızla gelin, girin içeri, ölülerimiz dahi korkutuyor sizi, geceleri rüyalarınıza giriyoruz. Titriyorsunuz korkudan, hadi girin, ayak parmaklarınızı dahi gösteremezsiniz. Kaybolacağınızı zannediyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Unutmayın ki, tek bir gedik dahi kalsa oradan gireceğiz. Devrimci Adaletimizden kaçamayacaksınız. Yoldaşlarımız cezalandıracak sizi.

(Küfür sesleri...)

SABO'NUN SESİ:

Sizin bin ananız, bin babanız var. Babanız puşt, ananız Manukyan. Lağım fareleri, orada doğup büyüdünüz.

(Sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ ADALETİMİZ!..

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

(Silah sesleri çok sık. Kapı zorlanması telefonda geliyor. Her telefona ara verişte "Hoşçakalın" diyorlar)

SABO: Evet bacadan gaz vermeye başladılar. 12. kattayız. "12. kattan aşağıya atacağız" diyorlar. "Ev örgütün evi" diyorlar. Kapıyı zorluyorlar. Açamıyorlar. Kapımız çelik. Büyük bir gedik açtılar.

(Yoğun silah sesleri...)

SABO: Yoldaşıma yardıma gidiyorum. Hoşçakalın.

(Silah sesleri, sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!..

TÜRK VE KÜRT HALKLARININ MÜCADELESİ FAŞİZMİ YENECEKTİR!..

(Silah sesleri, tekrar telefona geliyor...)

SABO: Barikatı güçlendirdik. Açamıyorlar. 1 yoldaşımız kolundan yaralandı.

Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar. Durumunu öğrenin. arayın. Amca beyimi sorun. Arkadaşlar onu bilir. İkizler apartmanından söz ediyorlar. Sinan ve Güneş'in adı geçiyor. Basılan çok yer olduğunu söylüyorlar. Bu bir darbe olabilir. Öğrenin, haberleri dinleyin.

(Silah sesleri ve sloganlar...)

SABO: Bomba kullanacaklar, hazırlanıyorlar. Bizler iyiyiz, sakiniz.

(Polisin küfürleri ve verilen cevaplar...)

SABO: Bizler birer kırmızı karanfil olarak ülkenin dört bir yanında açacağız.

EDA'NIN SESİ: Devrimci Sol bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak.

(Polisin Sinan'a ilişkin sözleri, küfürler tam anlaşılmıyor...)

CEVAPLAR: Sinan'ın saçının teline dahi dokunamazsınız. Yoldaşlarımız sizleri cezalandıracak. Hiçbir şey sizi kurtaramayacak.

SABO: Düşünüyorum, yoldaşlarıma yardımcı olmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Nasıl bulduklarını bilemiyorum. Bilemiyorum ama sabah evden çıktığımda hiçbir şey yoktu. yanına uğradım. Birşey yoktu. Ne olduysa, bulatsıysa bugün oldu. 1 günlük bir olay. Düşünüyorum, zorluyorum kendimi. Bulamıyorum. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Zaten bir bidon gazımız her zaman bulunur. Kimlikleri yaktık. Paraları da. Onlara bir şey kalsın istemiyoruz. Pardon. Çantalarımızda biraz var. Onlara henüz bakmadık. Tüm bunları iletmenizi istiyoruz. Tüm belgeleri yaktık. Hiçbir şey kalmadı.

(Silah sesleri, sloganlar...)

SABO: Duyuyor musun? İki yoldaşım daha var. Çok değerli yoldaşlarım. Çok iyi çatıştılar.

(Slogan ve silah sesleri, MP-5 / G-3...)

EDA'NIN SESİ:

Halkımız onlara inanmayın. Yalan söylüyorlar...

(Halka konuşurken tam duyamıyorum...)

SABO: DIŞARDA TÜM HALK BİZDEN YANA. Bir tek kadın hariç. Ona da gereken cevabı verdik. Dergiye haber verin. Muhabir göndersinler. Bizim insanlarımızı görmek istiyorum. TAYAD'lı anaları gönderin. Yerimiz, Göztepe meteoroloji Müdürlüğü'ne dönüyor. Bağdat Caddesi'nin paraleli... Karasu apartmanı. Güvenlikten farkedilir.

(Her gidişten sonra "Hoşçakalın" diyorlar, silah sesleri, sloganlar...)

SABO: Kolumdan yaralandım. Kurşun girip çıktı. Ama ateş edebiliyorum. Banyo duvarını bombayla açmaya çalışacaklar.

(Bir bomba sesi, sloganlar...)

SABO: Tam açamadılar, orayı yeniden sağlamlaştırdık.
(İçerden sürüklenen bir şeylerin sesi...)

SABO: Dışardan doğrudan beni bilerek geldiler. Sinan'ı öldürdük diyorlar. İkizler apartmanı'ndan bahsediyorlar. Doğru, orada Amca beyim var. Haberleri dinleyin. Bana haber verin. Düşünüyorum, yoldaşlarıma nasıl yardımcı olabileirim diye. Nasıl oldu, nasıl gelişti bilemiyorum. Sabah gittim. Temizdim. Sabahtan sonra, evet ne olduysa bugün oldu, ne olduysa, ne olduysa...

(Basınla görüştüğümü, polis telsizlerini dinleyemediklerini, niçin operasyon olduğunu, 2 farklı yerin basıldığını, 1 yerde 3 ölüm olduğunu, Sinan adı geçtiğini öğreniyoruz ve iletiyoruz...)

SABO: Çok sakiniz, çok iyiyiz. Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız.

(Polislere cevap veriyorlar...)

EDA'NIN SESİ: Tankınızla topunuzla gelin korkaklar...

(Yine küfürler ve verilen cevaplar...)

EDA'NIN SESİ: Lağım fareleri, sizin kafanız ancak iki bacak arasına çalışır.

(Silah sesleri çok sıklaştı...)

SABO: 12 Temmuz'da, Malatya dağlarında yoldaşlarımız nasıl gittilerse ölüme, biz de öyle gidiyoruz. Hamiyet'ler, Olcay'lar gibi. **KADIN YOLDAŞLARIMA SESLENMEK İSTİYORUM...**

(Yoğun silah sesleri, sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN 12 TEMMUZ DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN KIZILDERE!..

YAŞASIN DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN GÖZTEPE DİRENİŞİMİZ!..

06.45:

(Artık telefona sık gelemiyorlar. Telefona sürünerek geliyor. Daha sonra bacağın-dan yaralanıyor. Yaklaşık 1 saat aradan sonra, arada halka sesleniyorlar. Sesler net değil, uzaktan geliyor...)

SABO: Kapıyı bombayla açmak için hazırlık yapıyorlar. Telefon kapının yanında olduğu için gelemiyoruz. Artık arkaya çekiliyoruz. Giriyorlar.

(Son telefon...)

SABO: ELLERİMİZDE SİLAHLARIMIZ, DİLİMİZDE SLOGANLARIMIZLA KUCAKLIYORUZ ÖLÜMÜ. EŞİME, ÖNDERİME, DEVRİM-Cİ SOL ÖNDERİNE BİZZAT SELAMIMI İLETMENİ İSTİYORUM. TÜM YOLDAŞLARIMA SELAMIMI İLETMENİ İSTİYORUM. HOŞÇAKALIN...

(Çok korkunç silah sesleri, kovanlar dökülürken telefonda duyuluyor...)

07.15:

(Silah sesleri çok korkunç. Sağa sola silah sesleri. Sanki yüzlerce kişi ateş ediyor. Telefonda cızırtı var. Onların sesini duyamıyorum. Yalnız silah sesi...)

07.25:

(Telefon kesildi...)

YAŞAMLARI

Sabahat KARATAŞ (SABO)

(1953 -)

14 YILI YERALTINDA GEÇEN BAŞARILARLA DOLU 22 YILLIK DEVRİMCİ YAŞAM

Yoksul bir Kürt ailesinin kızıydı. Çocukluğu Nusaybin ve Diyarbakır'da geçti. 1970'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'ne kayıt yaptırdı. O, bu yıllarda bir DEV-GENÇ'lidir. Hem bir fabrika işçisi, hem öğrencidir. İşçiler arasındaki çalışmalarda da önderdir. Çalıştığı her yerde işçi temsilcisi seçilir. 1976'ya kadar İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) içinde çalıştı. Yaşamının bu döneminde bir yandan fabrika işçiliği yapar, işçilerin örgütlenmesi için çalışırken diğer yandan da öğrenci gençlik içindeki çalışmalarıyla militan bir DEV-GENÇ'li olarak herkesin sevgi ve saygısını kazandı. 1976'da bir grup arkadaşıyla birlikte DKD (Devrimci Kadınlar Derneği)'ni kurdu ve bu derneğin Yönetim Kurulu'nda görev aldı. Gecekonduarda, fabrikalarda emekçi kadınların örgütlenmesi çalışmalarını yürüttü.

Devrimci Sol'un oluşumuyla birlikte yeraltı örgütlenmesine geçti ve bu alanda aktif görevler üstlendi. Bu aşamadan sonra "Sabo" artık örnek bir yeraltı elemanıydı, savaşıydı.

12 Eylül sonrası faşist cuntanın tüm saldırıları, yenilen darbeler onu sarsmadı. Geri çekilme, karamsarlık, bireysel kaygılar, vb. onun kişiliğine yabancı duygulardı. Gecekonduarda kitle çalışmaları yürüttü, halkın önderi oldu.

İstikrarlı, kararlı tutumu ve durmak-yorulmak bilmeyen çalışmalarıyla 1982 yazından itibaren sorumlulukları artmaya başladı ve 1983 başlarında Devrimci Sol Merkez Komitesi'ne seçildi. Bu dönem, mücadelenin ihanete, kaçışlara, yılgınlık ve karamsarlık rüzgarlarına, olanaksızlıklara karşı yürütülmek zorunda olduğu bir dönemdi, ama Sabo tüm bunların karşısında yıkılmaz bir duvar olmayı bildi. Olanaksızlıklara karşı mücadelenin sürmesi gerektiğini yaşamıyla çevresine öğretti, kanıtladı. Gün oldu saatlerce polisle kovalamaca oynadı; gün oldu örgüt arşivini ve dökümanları doldurduğu poşetiyle geceyi geçirecek bir yer aradı; gün oldu beline silahı takıp riskli bir randevuya gitti;

gün oldu irili ufaklı yüzlerce eylemin gerçekleşmesi için sokaklarda koşturdu, insanları buldu, yoğun emek gerektiren bütün işleri kotarmaya çalıştı. Ama hiçbir zaman "bana ne" demedi, "ben" demedi.

Sağlığı iyi değildi Sabo'nun, ağır sağlık sorunları vardı. Ama O, bunları hiç dikkate almadan varolan tüm enerjisini sonuna kadar mücadelenin geliştirilmesi için kullandı. Öyle ki, sokaklarda bayıldığı günler oldu, ama O, bir tek gün bile "dinleneyim" demedi, "hastayım" demedi. Onun için yoldaşları ve örgütü herşeyin önündeydi.

Evet, Sabo bir devrim emekçisiydi, büyük-küçük demeden her işe koşturdu. Devrimcilik dışında bir yaşamı yoktu ve devrimciliği, Devrimci Solculuğu içselleştiren, bir yeraltı örgütünde ciddiyetin en gerekli özellik olduğunu üst boyutta kavrayan bir devrimciydi.

Sabo iyi bir kitle örgütçüsüydü. Konuştuğu herkesi kısa sürede etkiler ve devrimci mücadeleye kanalize ederdi. İstanbul'un gecekondu emekçileri onu çok iyi tanırdı. Sabo onlar için fedakar, çalışkan bir devrimci, teklifsiz gelen dosttu. Bir gece bir yoldaşının evindeyse, ertesi gece bir gecekondu siyasi gelişmeleri onların anlayacağı bir şekilde konuşan, onlardan biri olan dostları, yoldaşları olurdu.

İstanbul sokakları çok iyi tanırdı Sabo'yu. Bu sokakları karış karış bilen Sabo, onlarca kez peşindeki işkencecileri atlatmış, sokaklarla bu dostluğu sayesinde onlarca takip ve kovalamacadan hep başarıyla çıkmıştır.

Sabo yoldaş Devrimci Sol'un bir yeraltı savaşıydı, O bir yeraltı uzmanıydı. İlkeli, kurallı, disiplinli ve liberalizme düşman kişiliğiyle bu yaşam tarzının ustası oldu. İlkesiz, kuralsız, disiplinsiz davranışlara ve bunlara karşı gösterilen liberalizme kesinlikle taviz vermedi. Yanlış bulsa da alınan karara mutlaka uyan bir disiplin anlayışına ve bu yanlış en amansız ve acımasızca eleştiren, düşüncesini ve sözünü saklamayan ilkeli bir kişiliğe sahipti.

Cesurdur Sabo'muz. Yakalanan onlarca arkadaşın evi, işyeri vb. onun cesareti ve ustalığıyla boşatıldı, yeni yakalanmalar önlendi. Bu yüzden defalarca kurulan karakollara düştü, bekleyen işkencecilerle burun buruna geldi, ama her seferinde soğukkanlılığı ve ustalığı ile kurtulmayı becerdi. 22 yıllık devrimci yaşamı boyunca bir kez olsun düşman eline geçmedi. Bu 22 yıllık devrimci yaşamın 14 yılı illegalitenin olanaksızlıklarıyla belirlenen en zor koşullarında geçti ama Sabo'nun yaşamının bu bölümü tüm zorluklara rağmen başarılarla doludur. Sabo'nun hiç yakalanmaması, herşeyin önüne kendini koyduğundan değildir. Her an sokakta, her an çalışmanın içindeydi, başındaydı, ama herşeyi kurallara uygun ve disiplin içerisinde yaptı ve bu yüzden efsane oldu. Bugün bile faşizm O'nun ne yaptığını, nasıl ve nerede çalıştığını çıkaramıyorsa, hatta

kimliğinden bile emin olamıyorsa, bu O'nun kişiliğini belirleyen özelliklerinden dolaydır.

Evet, Sabo ilkel, kurallı, disiplinli bir yoldaşı ama onu tanıyan her Devrimci Solcu için gerçek bir dosttu. Onlarca kişi vardır, "beni O yetiştirdi" demenin gururunu yaşayan. Onlarca kişi vardır, hiç kimseyle konuşmadığı konulara Sabo'nun çözüm bulmasını isteyen. O dosttu, yoldaşı ve O'nu tanıyan, O'nunla çalışan bir çok Devrimci Solcu için "herşey"di. O bir Devrimci Sol önderiydi.

Sabo yoldaş evliydi ve bu konuda da Devrimci Solcular için örnek bir ilişkinin yaratılmasında pay sahibi oldu. O'nun evliliği sevgiydi, vefaydı, ama bu, devrimci yaşamla yoğrulmuş, en yüksek ve yoğun ifadesini bu yaşam içerisinde bulan bir sevgi ve vefaydı. Evliliğin bir devrimci için taşıdığı tüm anlamların dışında özel yönü konusunda da o denli titizdi ki, onunla çalışan bir çok insan ancak şehit düştükten sonra burjuva basının kopardığı yaygaranın sonucunda kimliğini, evliliğini ve kiminle olduğunu öğrenebilmiştir.

O yaratacağımız toplumun yeni insanının örnek bir tipidir.

İhanet, kaçış, teslimiyet, kuralsızlık, ikiyüzlülük karşısında boyun eğmezlikle biçimlenen bir yaşam ancak Sabo gibi bitirilebilirdi. "Hiçbir zaman, hiçbir koşulda beni direnmeden teslim alamaslar" diyordu ve dediğini yaptı. Hem de öyle bir yaptı ki, tüm dünya sosyalizme inancın ve devrimci kararlılığın simgesi olan Devrimci Sol bayrağının altında bir elinde silahı, diğer elinde zafer işaretiyle düşmana meydan okuyan, "Cesaretiniz varsa gelin", "Çok sakınız, çok iyiyiz. Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız" diye haykıran Sabo ve yoldaşları EDA ile TAŞKIN'ın cesareti ve kararlılığı karşısında faşistlerin korkusunu, paniğini, acizliğini gördü.

Üzerinize gelecek cesaretleri yoktu Sabo yoldaş. Dudaklarındaki Devrimci Sol şiarlarını, yüzlerce katile meydan okuyan yüreğinizi, onları iyice küçültüp yerin dibine batıran devrimci onurunuzu yok edecek bir silahı henüz hiçbir sömürücü sınıf keşfedemedi. Gizlenip beklediler, bombaların bedenlerinizi işlevsiz kılmasını beklediler. Ve bedenleriniz cansız haldeyken dahi ellerini tetikten bir türlü çekemediler. Bileklerinize sıktıkları onlarca kurşunla korkularını bastırmaya çalıştılar.

Ve senin son sözlerin Sabo yoldaş, tüm yaşamını ve mücadelesini anlatmaya yeter: "Ellerimizde silahlarımız, dilimizde sloganlarımızla kucaklıyoruz ölümü. Eşime, önderime, Devrimci Sol önderine bizzat selamımı iletmeni istiyorum. Tüm yoldaşlarıma selamımı iletmeni istiyorum. Hoşcakahn." derken umut, güven ve inanç doluydu. Sen de hoşcakal, yiğit, kahraman, özverili Sabomuz... Huzur içinde uyu. Devrim

yolundan dönersek namerdiz. Mirasına leke sürerse çok daha güçlüyüz. Sizler artık bizim için, halklar için unutulmaz devrim kahramanlarıdır.

Evet Sabo yoldaş, sen yine görevini en iyi biçimde yaptın. Düşmanın işine yarayacak hiç bir şey bırakmayarak örgütünü ve yoldaşlarını herşeyden önce düşündüğünü bir kez daha kanıtladın. 22 yıllık dolu dolu geçen, hep hızlı koştüğün, lekesiz, pürüzsüz ak bir kağıt gibi olan devrimci yaşamınla ve örnek direnişinle bizlere büyük bir armağan bıraktın. Her zaman örnek alacağımız, örnek bir önder, örnek bir kadın devrimci, örnek bir devrimci eş, kısacası her yönüyle örnek bir Devrimci Solcu oldun. Bir elde silah, bir elde zafer işaretiyle, Eda ve Taşkın yoldaşlarla birlikte yarattığınız direniş devrim tarihimizin önemli bir parçası olarak bilinçlerimize kazındı.

17 Nisan 1992 günü saat 7.25'de direniş destanları yaratarak şehit düşen Devrimci Sol Merkez Komitesi Üyesi Sabo Yoldaşı unutmayacağız, utandırmayacağız.

Sinan KUKUL

(1956 -)

İŞKENCELERİN, ZİNDANLARIN YILDIRAMADIĞI BİR ÖNDER...

Trabzon/Beşikdüzü'lü Laz bir ailenin çocuğuydu. 1974 yılında geldiği İstanbul Teknik Üniversitesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı ve DEV-GENÇ mücadelesi içinde önderlik nitelikleriyle öne çıktı. 1977 başlarında o dönem DEV-GENÇ örgütlülüğünün yasal platformdaki kurumu olan İYÖD (İstanbul Yüksek Öğrenim Gençlik Derneği)'nin fiali yönetim kuruluna seçildi. İYÖD'ün kapatılmasının ardından yasal platformdaki boşluğu doldurmak amacıyla başlatılan merkezi gençlik derneğinin kuruluş çalışmalarında yer aldı ve kurulan İst. DEV-GENÇ (İstanbul Devrimci Gençlik Derneği)'nde Genel Sekreterlik görevini üstlendi.

Sinan yoldaş 1974 sonrası DEV-GENÇ'in her türlü oportünizme, tasfiyeciliğe ve faşizme karşı gelişip güçlenmesinde önemli roller oynamış bir devrimciydi. Bir yöneticiydi Sinan. Örgütlenmenin gelişmesi ve sağlamlaştırılması için kafa yoran, politikalar üreten, taktikler belirleyen bir yöneticiydi. Bir

öğretmendi. O'nun yöneticilik yaptığı dönemde DEV-GENÇ içinde tartışılan bir çok konuda söylenen "Kukul'la konuştum, böyle diyor" sözleri tartışmaları sonuçlandırmaya, konuyu aydınlatmaya yeterliydi. Ve bir militandı Sinan yoldaş. DEV-GENÇ'in her kademesinde militan mücadeleden kopmadı, yöneticiliği masa başında kavramadı. Okul önlerinde, sokaklarda, meydanlarda faşistlerle süren silahlı çatışmaların çoğunda Sinan yoldaşı görmek mümkündü, hem de en önünde. Ki, O'nu DEV-GENÇ yöneticisi yapan da O'nun bu özellikleriydi.

Devrimci Yol tasfiyeciliğine tavır alınmasında ve Devrimci Sol'un oluşumunda önemli görevler üstlendi. Devrimci Yol oportünizminin teğirinde olsun, THKP-C geleneğine uygun yeni bir yapının örgütlenmesinde olsun en fazla emek harcayan yoldaşlarımızdan biri de Sinan'dı.

Tartıştı, konuşurdu, ikna ederdi Sinan yoldaş. Bu yetenekleriyle katıldığı her toplantıda, her görüşmede muhaliflerinin ve düşmanlarının korkusu oldu.

İşkencecilerle defalarca karşılaştı Sinan yoldaş. DEV-GENÇ döneminde yurt-dernek baskınlarında, okullardaki çatışmalarda, kavgalarda defalarca gözaltına alındı. Ve nasıl girdiyse öyle de çıktı. 1980 yazında şüphe üzerine yoldan alındı, Üzerinde şifreli-kodlu dökümanlar ve yüklü miktarda para vardı. Dökümanların üzerinden çıktığını bile kabul ettiremediler ancak yine de tutuklandı. Üç ay kadar Alemdağ Askeri Cezaevi'nde yattıktan sonra 12 Eylül'den bir kaç gün önce tahliye edildi. Hemen sıcak mücadelede kendisini bekleyen görevlere sarılan Sinan yoldaş 12 Eylül sonrasında Merkez Komite üyeliğine atandı. 12 Eylül faşizmine karşı savaşını sürdürürken Aralık 1980'de tekrar yakalandı. 1 ay boyunca gördüğü işkencelere karşı örgütünü ve yoldaşlarını korudu, sırlarını vermedi. Bundan sonra Sinan yoldaşın yaklaşık 10 yıl süren uzun bir tutsaklık yaşamı başlamıştı ve Sinan bu yaşamın zorluklarına, fedakarlıklarına hazırды. Acıyla, zorluklarla, direnişle, kayıplar ve zaferlerle yoğrulan bu 10 yıllık tutsaklık yaşamında Sinan yoldaş her zaman direniş saflarındaydı. Davutpaşa, Metris Askeri Cezaevleri, Sağmalcılar Özel Hücre Tipi Cezaevi ve Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde geçirdiği bu 10 yıllık tutsaklık boyunca direnişin bir parçası olan Sinan yoldaş bir örgütleyici ve yönetici olarak direniş geleneğimizin yerleşip kökleşmesinde aktif bir misyonun sahibi oldu.

Tutsaklık yıllarını boş geçirmedi. Bir yandan kendini daha güçlü bir şekilde geleceğe hazırlarken aynı zamanda birlikte kaldığı insanlarla yakından ilgilendi, moral açısından olsun, ideolojik-politik açıdan olsun gelişimlerine katkıda bulundu, eğitti, yardımcı oldu.

Hareketimizin, 12 Eylül sonrası revaçta olan sivil toplumculuğa, revizyonizme ve reformizme karşı sürdürdüğü ideolojik-politik mücadelesinde önemli

görevler alan Sinan yoldaş, bu mücadelenin bir parçası olan ve Faşizme karşı Hareketimizin Devrim haykırışı olan "Haklıyız Kazanacağız" isimli siyasi savunmanın hazırlanmasında önemli bir rol oynadı. Savunmanın tartışılması aşamasından, yazıya dökülmesine, yazımından redaksiyonuna kadar her aşamasında en fazla emek harcayan yoldaşlarımızdan biriydi.

Oligarşinin her kurum ve makamına karşı devrimci tavrı öngören anlayışımızın en iyi örneklerinden biri de Sinan yoldaşın tavırlarında somutlaştı. Mahkemeler, hakimler, savcılar, generaller, işkenceciler karşısında her zaman bir Devrimci Solcunun gururuyla davrandı, konuştu ve dinletti.

2 Ocak 1990'da gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle tutsaklığına son veren Sinan yoldaş yeniden sıcak mücadelenin içine atıldı ve Merkez Komitesi'nde görev aldı. Hareketimizin bir atılım içinde olduğu bu dönemde Sinan yoldaş yöneticiliğiyle büyük bir pay sahibidir. Hareketimizin oluşumundan günümüze kadar hemen her aşamada O'nun önemli katkıları ve emeği vardır.

Evet, O Devrimci Solcuların "Kukul"u idi. Sıcaktı, sevecendi, neşeliydi, insan ilişkilerinde her zaman iknaya önem verirdi. Ama O'nun bu mülayim görüntüsünün altında ilkeli ve kararlı bir devrimci vardı. O'nun bu görüntüsüne aldanıp da suistimal etmek isteyenler her zaman yanıldılar ve şok oldular. Çünkü O'nun bir de Laz damarı vardı, ki bu, mücadelenin ve örgütsel çıkarların gerektirdiği anda ortaya çıkıp herşeyi silip süpüren, karşıdakine kaçacak yer aratan bir öfke kasırgasıydı.

6.3.1986 tarihinde 2 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'ne verilen "Faşizmin Zindanlarında 6 Yıllık Onur ve Siyasi Kimlik Mücadelemiz" başlıklı dilekçede şöyle diyordu Sinan yoldaş: "Bir çok arkadaşımız öldü, birçoğu sakat kaldı (...) Ancak bundan yakınmıyoruz. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bu bedellerin gerekli olduğunu biliyoruz. İnsani değerleri koruma ve emekçi halklarımızın (...) mücadelesini safere ulaştırmadaki kararlı uğraşımız, şanlı direnişimiz, geleceğin özgür ve demokratik Türkiye'sini muştulayan gücümüz, övünç ve gurur kaynağımızdır."

Sinan yoldaş ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedellerin bilincinde olan bir Devrimci Sol önderi olarak 16 Nisan gecesi bulunduğu örgüt üssünü saran faşizmin katiller sürüsüne Örgütümüzün mücadele ve devrim şiarlarını haykırarak, çatışarak şehit düştü. Faşizmin suratına bir şamar gibi inen direnişiyle gücümüze güç katan Sinan yoldaş övünç ve gurur kaynaklarımızdan biri olarak Devrim tarihimizde layık olduğu yeri alacaktır.

**DEVİRİMCİ SOL ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜ RAHAT UYU SINAN YOLDAŞ..
YERİNİ ALACAK ONLARCA YOLDAŞIN VAR...**

A. Fazıl Ercüment ÖZDEMİR

(1954 -)

YORULMAK NEDİR BİLMEYEN BİR SAVAŞCI, BİR ÖNDER

1974 yılında kayıt yaptırdığı İTÜ'de devrimci mücadeleye atılan Fazıl yoldaş, Adapazarı'nda yaşayan yoksul bir Gürcü ailesinin oğluydu. İTÜ gençliğinin devrimci mücadelesi içinde önderlik yetenekleriyle öne çıktı ve tüm İstanbul gençliğinin önderlerinden biri oldu. 1976 yılında kurulan İYÖD (İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği)'nin kurucu yönetim kurulunda yer aldı. Gençlik içinde militan ve yönetici olarak her türlü görevin üstesinden gelen Fazıl yoldaş 1977 yılından itibaren bu militan ve yönetici özelliklerini işçi kesimi ve mahalli bölge örgütlenmesinde de gösterdi.

Devrimci Sol'un oluşumundan sonra yeraltı örgütlenmesine geçti ve yöneticilik görevini bu alanda sürdürdü. 12 Eylül öncesinde bir dönem Hareketimizin Ege Bölgesi sorumluluğunu üstlendi. 12 Eylül'den sonra Merkez Komite içinde yer aldı ve Askeri Birim sorumluluğunu üstlendi. 12 Eylül faşizmine karşı savaşıırken Mart 1981'de tutsak düştü.

Hareketimiz içerisinde çok yönlü kişiliklerden biri de Fazıl yoldaştır. Okuyan, araştıran yapısıyla, insanları ikna etme ve tartışma yetenekleriyle dikkat çeken Fazıl yoldaş aynı zamanda silahını elinden hiç düşürmeyen bir devrimciydi. Devrimciliği tek yönlü kavramayan bu kişiliğiyle bir Devrimci Solcunun yapısını yansıtıyordu.

Defalarca işkencecilerin eline düştü. 1979'da aranır durumdayken şüphe üzerine yakalandı. Üzerindeki sahte kimliğiyle tutuklandı ve üç ay kadar bu kimlikle Selimiye Askeri Cezaevi'nde yattı. Tahliyesinin ardından yeniden görevlerinin başına döndü.

12 Eylül sonrası yakalanmasının ardından 5 yoldaşıyla birlikte ERİM-DİKLER davası diye bilinen davada yargılandı ve azmettirme "suç"undan idam cezası aldı 5 yoldaşıyla birlikte. Uydurma delillerle, siyasi nedenlerle açılan bu davanın hukuk ve yargılamayla kesinlikle ilgisi yoktu ve cuntanın da böyle bir amacı bulunmuyordu. Onlar Devrimci Sol'a karşı ellerinde rehine bulunsun, gözdağı ve tehdit politikalarında kullanabilecekleri bir araç olsun istiyorlardı. Ama daha davanın ilk gününde nasıl bir kayaya çarptıklarını anladılar. Fazıl yoldaş ve arkadaşları davanın ilk gününde mahkemenin bu niteliğine ve amacına tavrı alıp Devrimci Sol'un sloganlarıyla mahkeme salonunu

inlettiler.

Fazıl, diğer yoldaşları gibi yıllarca zindanlarda boynunda idam ipiyle yaşadı. Ama ne idam tehditleri, ne pişmanlık çağrıları O'nu mücadeleden ve direnişten koparamadı. İdam sehpasında ne söyleceğini, atacağı sloganları belirlemişti. 10 yıl boyunca bunları bir an bile unutmadı. 10 yıl boyunca sehpaye giderken giymek üzere hiç kullanılmamış bir çift iç çamaşırını hiç yanından ayırmadı. İdam sehpası diğer yoldaşları gibi O'nun için de devrimci bir eylemdi ve oraya bir Devrimci Solcu gibi gitmeli, gereğini yapmalıydı. Cunta her fırsatta Hareketimizi tehdit etti, uslu durmazsanız bu rehineleri asarım mesajları verdi. Ancak ne Hareketimiz mücadelenin gereklerini erteledi ne de Fazıl ve yoldaşları kendilerini mücadelenin önüne koyan bir anlayışa sahip oldular. Cuntanın her tehdidinde bir devrimcinin verebileceği en güzel cevapları verdiler: **" Biz halkımız ve Hareketimiz için ölmeye hazırız, ama siz de hazır mısınız?"** diye mahkeme kürsülerinde haykırırken faşizmin tüm tehditlerini boşa çıkarıyorlardı.

Fazıl direnişi yaşam biçimi haline getiren bir Devrimci Solcuydu. Yıllarca boynunda ilmikle her türlü saldırıya, tehdide, pişmanlık çağrılarına ve sürgünlere karşı bir devrimci gibi yaşadı ve sıcak mücadelenin özlemiyle tutuştu.

1991'in ilk günlerinde gerçekleşen özgürlük eylemiyle sıcak mücadele özlemine kavuşan Fazıl yoldaş bir süre Ortadoğu'da askeri eğitim gördükten sonra 1991 sonbaharında ülkeye dönüp Örgütümüzün Silahlı Devrimci Birlikler Komutanlığını üstlendi. Birçok başarılı eylemi planladı, örgütledi, yönetti. Ve O, Hareketin "başaracağız" mesajını bilincine kazıyarak SDB'lerin eğitimi, gelişimi ve yaygınlaşması için tüm enerjisiyle çalıştı. Şehit düşene kadar bu görevini başarıyla sürdürdü. 16 Nisan gecesi üssünü kuşatan düşmana karşı örnek bir direniş sergileyerek Devrimci Sol'un kavga sloganlarıyla ölümü kucakladı. Ölümü, idam aldığı davada söylediği son sözlerinin kanıtlanması oldu: **"Biz bu uğurda canımızı vermekten şeref duyarız (...) Yaşasın Türkiye Halklarının DEVRİMCİ SOL Önderliğindeki Kurtuluş Mücadelesi, Yaşasın DEVRİMCİ SOL!.."**

Fazıl yoldaş, militanlıkla, yöneticilikle, kitle çalışmalarıyla, askeri eylemlerle, direnişlerle, hücrelerle, sürgünlerle dolu dolu geçen 18-20 yıllık devrimci yaşamını bir Devrimci Solcu olarak onur verici bir şekilde bitirdi. Bu onur hepimizindir. **SENİNLE EYLEMDE DAHA GÜÇLÜYÜZ. SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ DAHA KARARLI, DAHA KAHRAMAN.**

RAHAT UYU, SİZLERİ KATLEDENLERİ PİŞMAN EDECEĞİZ...

Hamiet YILDIZ

(1969 -)

"HİÇ İFADE VERMEDİM"

1 Aralık 1989'da İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu sivil faşistler tarafından basılır. Kantine afişlerini asmak isteyen faşistlere karşı orada bulunan bir DEV-GENÇ'li tavrı alır ve başlattığı kavga ile faşistlerin okulda etkinlik kurma çalışmalarının önüne daha baştan set oluşturulmasını sağlar. Okul o gün faşist saldırıları ve sivil faşist-polis-idare işbirliğini protesto etmek için işgal edilir.

İşte tek başına olduğu halde "1 Aralık Direnişi"ni başlatan tavrı almakta bir an bile tereddüt etmeyen bu cesur, kararlı ve atılgan DEV-GENÇ'li Hamiet'tir.

Adapazarı/Kaynarca'lı bir köylü ailesinin kızı olan Hamiet, temiz, dürüst, canayakın ve atılgan kişiliğiyle tüm DEV-GENÇ'lilerin yakından tanıdığı, yaşamını mücadelenin gereklerine göre biçimlendirmiş örnek bir devrimcidir. "Ailem, yakınlarım, duygusal bağım... herşeyim Devrimci Sol'dur" diyen Hamiet'in yaşamı bu kısacık cümlesinde özetlenmiştir aslında.

Hamiet için her zorluğun, özverinin, emeğin bir anlamı vardır. Çünkü tüm bunlara mücadele için, Devrimci Hareket için katlanılır. Hamiet'in gözünde Devrimci Hareket ise "halkların kurtuluşunu, cesaret ve özveriyi, sosyalizme olan inancı ve inatçılığı" ifade eder.

Mücadelede en önemli ve geçerli denetim biçiminin kişinin kendini amaçlarıyla ve harcadığı enerjinin karşılaştırılmasıyla yapılabileceğini bilince çıkarabilmiş bir devrimcidir Hamiet. "Tüm enerjimle eksik kaldığımı gördüm" dediği dönemleri de olmuştur ve herkesten önce bunu Hamiet farkedip gidermiş ve bugün onur duyduğumuz bir devrimci yaşamı bizlere miras bırakmıştır.

İşkencecilerle defalarca karşılaşan ve hepsinden de başarıyla çıkan Hamiet, bu başarılı devrimcilik yaşamını 2 kez girdiği cezaevinde de sürdürmüş, özgürlüğünü gasb edenlerin düzenine karşı yürütülen savaşa bu alanda da tüm enerjisiyle katılmıştır.

9 Nisan 1992 günü İzmir'de işkencecilerle bir kez daha karşılaştı Hamiet. Bu kez kaçanlar işkencecilerdi. Saatlerce, son mermisine kadar çatışan Hamiet kısa ama onurlu yaşamını devrimci bir eylemde yitirdi. Devrimin üstün bir savaşçısıydı. Yaşatacağız.

EDA YÜKSEL

(1962 -)

CESARETİNİZ VARSA GELİN

Artvin Borçka'da bir memur ailesinin kızıydı. Lise ve üniversiteyi İstanbul'da bitirdi. Devrimci mücadeleyle lise yıllarında tanıştı ve tüm öğrenim hayatı boyunca Dev-Gençli oldu. Okul hayatı bitip mühendis olduktan sonra "bu iş bitti" demedi, daha sıkı mücadeleye sarıldı. Elektrik Mühendisleri Odası'nda devrimci çalışmalarına devam etti ve oda yönetim kurulunda görev aldı. Ama mücadelesini hiç bir zaman bu çevreye hapsetmedi. '89-90 yıllarında O'nu hergün bir yerde görmek, her an bir işin peşinde koştuğuna tanık olmak yadigarı olmayan bir durumdu. 1990 yıllarında yeraltına geçeceği söylendiğinde her şeyi bir kenara itip geldi ve Hareketin bir üssünün kurulmasında görev aldı.

Eda'dan başka bir tavır da beklenmezdi, O devrimcilik yapmak istiyordu, küçük-büyük iş ayrımı değil, her işi en iyi şekilde yapmak O'nun çalışmalara bakışındaki perspektifti. Yaptığı işler için ödül veya karşılık bekleyen küçük-burjuva anlayışından hep uzak oldu. Harekete yazdığı raporunda "Benim için yatacak yer, giyecek giysi, yiyecek ekmek dahi olmasa, ben her koşulda yaşar ve görevimi yaparım." bu anlayışını en özlü şekilde dile getiriyordu.

Eda yoldaş çalışan, yerinde duramayan, atılğan bir ruha sahipti. Üzerine aldığı her işi mutlaka sonuna kadar takip eder ve sonuçlandırır. Boş olduğunu görmek mümkün değildi, mutlaka elinde bir iş olurdu. Önüne çıkan her soruna, her işe bir devrimcinin gözüyle bakar, kadın erkek ayrımı yapmazdı. O'nun elinde çekiç, testereyle kapı tamir eden, kontrol kalemiyle elektrik tesisatındaki bozukluğu bulmaya çalışan veya koca bir koliyi sırtlamış götüren görüntüsü O'nu tanıyanlar için yadigarı olmayacak bir görüntüydü.

Sevecen ve sürekli moralini yüksek tutmasını bilen yapısıyla en acılı günlerde dahi yoldaşlarına, çevresine moral verdi ve karamsarlık bulutlarını dağıtmak için çaba gösterdi. Ve herşeyi paylaştı yoldaşlarıyla, maddi-manevi hiçbir şeyini yoldaşlarından esirgemedi. İnsanlarla çabuk ilişki kurabilen, samimi ve güven verici kişiliğiyle iyi bir örgütcüydü.

Eda, görevini yaparken sonunda ölüm olabileceğini, ne pahasına olursa olsun bu üssün çatışmasız, direnmesiz ele geçirilmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Bir devrimci üssü korumak, yaşatmak ve düşmana teslim etmemek

bilinci ile davrandı. Yoldaşlarıyla birlikte çatışıp düşmanın eline hiçbir şeyin geçmemesini sağladı. Ölümüyle savaşımızı daha güzelleştirdi, daha yüceltti. Düşmanları için korku, dostları, arkadaşları için örnek oldu.

Ve Eda yorulmak bilmeyen, şikayet etmeden sıkıntıları omuzlamasını bilen tavır ve kararlı kişiliğine uygun bir biçimde faşist katillerle sabaha dek çatıştı. Sabahat ve Taşkın yoldaşlarıyla birlikte yüzlerce katilin karşısında Devrimci Sol Bayrağını, Devrimci Sol'un savaş naralarını haykırmaktan geri durmadı. 17 Nisan 07.25'de Sabo ve Taşkın yoldaşlarıyla birlikte şehit düştü. O'nun namluların karşısında zafer işareti yapan, yoldaşlarıyla birlikte "Cesaretiniz varsa gelin" diye haykıran görüntüsünü unutmayacağız, yaşatacağız.

Taşkın USTA

(1962 -)

FETHEDİLEMEYEN DEVRİMCİ BİR YÜREK...

Gümüşhaneli yoksul bir ailenin çocuğudur. Çocukluğundan başlayarak tüm yaşamını çalışmakla, üretmekle geçirdi. Yaşadığı bölgede başka bir siyasi grupla ilişkisi olmasına rağmen, 12 Eylül sonrası Devrimci Sol'a karşı sempati duymakla başlayan süreç bir süre sonra Devrimci Sol üyeliğiyle noktalandı.

Taşkın edindiği bütün olanakları Harekete sunan, maddi gücünü Harekete tahsis eden özverili ve davasına bağlı bir yoldaşımızdı. İsteseydi kapitalist düzende kendisine iyi bir yer edinebilirdi, ama o devrimi seçti.

Hareketin önemli bir üssünde görevliydi. Üssün her türlü ihtiyacına koş-turdu, gün oldu eşya taşıdı, gün oldu şöförlük yaptı, büyük risklerin altına tereddütsüz girdi. Bulunduğu üssün önemini biliyordu ve orasının düşman eline geçmemesi için üstün bir özveri ve katı disiplinli bir yaşam gerekiyordu. Taşkın bunları eksiksiz yerine getirdi. Örgüt üssünü korumanın disiplinine, zorluğuna karşın özveriyle çalıştı, yorulmadı, bıkmadı.

Örgütün kendilerine emanet ettiği gizli bilgileri içeren tüm dökümanları, belgeleri yok ederek, düşmana karşı sosyalizm şiarlarını haykırarak şehit düşüp halka ve devrime bağlılığın en yüce örneğini sundu.

Yoldaşları Sabo ve Eda dökümanları yakarken, O, faşistlerle çatışmayı soğukkanlı bir şekilde sürdürdü. Barikatlar kurdu, açılan gedikleri anında kapattı. Ve saatlerce süren çatışmalarıyla, direnişleri ve son mesajlarıyla halkımıza, devrimcilere yol göstericilik, öncülük görevlerini layıkıyla yapmanın

huzuruyla şehit oldu.

Taşkın, Çiftelhavuzlar'daki destansı direnişin kahramanlarından biriydi. Onurlu ve direnişçi yaşamının izinde olacağız.

Hiç unutmayacağız!..

Satı TAŞ (KILIÇ)

()

HER ZAMAN ÖZVERİLİ, HER ZAMAN YİĞİT...

Çorum'lu yoksul bir ailenin kızı olan Satı yoldaş, hemşirelik mesleğinin onurunu savunan, sorunlarını çözmeye çalışan bir devrimciydi. Mesleğinin sorunlarını Türkiye'nin ekonomik-siyasi-sosyal yapısından ayrı düşünmedi ve sorunlarıyla, gücüyle sağlık çalışanlarını devrimci mücadelenin bir parçası haline getirmeye çalıştı. Hemşireler arasında arkadaşlarıyla bu doğrultuda çalışmaları sonucu bir burjuva kadın kulübü halindeki Türkiye Hemşireler Derneği İstanbul Şubesi yönetiminin devrimcileşmesini sağladı. Hemşireler Derneği İstanbul Şubesi yönetim kuruluna seçildi. Başkan yardımcılığı görevini üstlendi.

'89 1 Mayıs'ında sokaklarda-alanlarda Satı da vardı. Mehmet Akif Dalcı'yı katledenler O'nu da işkenceden geçirip tutukladılar. İşkenceden alını açık bir şekilde çıkan Satı yoldaş, cezavinde devrimcileri daha yakından tanıyarak, bu süreçte mücadelenin gerekleri doğrultusunda eksiklerini gidermeye çalıştı. 1 Mayıs direnişini mahkemelerde de savundu, faşizmin saldırganlığını, insanlık düşmanı niteliğini savunmasında haykıran Satı şöyle diyordu: "Hangi polis benim sardığım yaraları sarabilir? Onlar açacak yara ararlar, yaraya elektrik verirler (...) Hastalarım ilaçları kim verecek? Enjeksiyon yapıp serumlarını kim takacak? Savcı kendisi mi yapacak yoksa? (...) Bir çok insanın idamını isteyen bazı savcıların, serum seti ile yağlı urganı ayırt edebileceğinden bile emin değilim." Çıktığında artık başka bir Satı'ydı.

Sürekli gelişen istikrarlı yapısıyla, özverili temiz karakteriyle her görevi tereddütsüz üstlenen Satı, yeraltına geçeceksin denildiğinde de eşi ile birlikte tüm düzenini bozup yeni bir yaşama atıldı. Önemli bir üssümüzün kurulumlaşmasında görev aldı.16 Nisan 1992 gecesi saldırıya uğrayan bu örgüt üsünde eşi Hüseyin Kılıç ve A. Fazıl Özdemir yoldaşlarıyla birlikte savaşıarak şehit düştü.

Halkımızın kadın kahramanlarına katıldı.

KÜRT VE TÜRK HALKLARININ KURTULUŞ SAVAŞÇISI

Tuncelili Kürt bir ailenin oğluydu. Devrimci düşüncelerle tanıştıktan sonra Kürt halkının kurtuluşunun da devrimde olduğu gerçeğinden hareketle Devrimci Sol saflarında yerini aldı.

Satı yoldaşla devrimci bir evlilik yapan Hüseyin yoldaş evliliğinin devrimci mücadele içinde anlam kazandığının bilincinde olarak evlilik ilişkisini mücadeleye en yararlı hale getirmeye çalıştı ve eşiyile birlikte önemli bir üssümüzün kurulmasında görev aldı.

Özverili ve yorulmak bilmeyen çalışkan yapısıyla çalıştığı her alanda, aldığı her işi başarıyla yerine getiren Hüseyin yoldaş, bu son görevinden önce yer aldığı mahalli bölge örgütlenmelerinin bir komitesinde de istikrarlı ve kararlı bir devrimci olduğunu kanıtladı. Sişli bölgesindeki Çağlayan, Gültepe, Okmeydanı, Kasımpaşa gecekondu halkı ve gençleri onu iyi tanır. Onun her anı halkın sorunlarıyla, çözüm yollarıyla uğraşmakla geçmiştir. Gerekliğinde savaşı bir militan, gerekliğinde iyi bir örgütleyici ve görev verildiğinde örgüt üssünün kurulmasıyla korunmasını tereddütsüz üstlenen bir yoldaşımızdı.

Bir hainin deşifre etmesi nedeniyle alan değiştirip bir üssümüzün kurulmasıyla korunması görevini üstlenen Hüseyin yoldaş hiçbir zaman yaptığı işi büyük-küçük, önemli, önemsiz ayrımına tabi tutmadı. O'nun için önemli olan yapılan işin devrimci mücadeleye yarar sağlayıp sağlamadığıydı.

16 Nisan gecesi bulundukları üssün saldırıya uğraması üzerine elinde silahıyla yoldaşları Fazıl ve Satı ile birlikte çatışarak şehit düşen Hüseyin'in mütevazılığı ve çalışkanlığı bize örnek oldu.

Dersim'in Kürt halkı, Sişli'nin gecekondu emekçileri ve biz Devrimci Solcular O'nu unutmayaacağız.

Arif ÖNGEL

(1963 -

DEVRİMCİLİK HER İŞİ KOLAYA KAÇMADAN YAPMAKTIR...

Yoksul bir ailenin çocuğu olan Arif yoldaş lise öğretmeniydi. 1988-89 yıllarında devrimci mücadeleyle tanıştı ve mücadele giderek onun yaşamını belirledi, güzelleştirdi.

Eğit-Der içerisinde Devrimci Mücadelede Öğretmen Hareketinin kararlı, inançlı bir militanı olan Arif yoldaş mütevazı, ağırbaşlı, az ve öz konuşan yapısıyla kendini sevdirdi. Yönetici olarak kendini kabul ettirdi. 1 yıl öncesine kadar Devrimci Memur-Öğretmen Hareketinin yöneticilerinden biri olan Arif yoldaş bir hainin ifadesi üzerine aranır duruma düşünce, bir an bile tereddüt etmeden tüm meşru düzenini bozup yeraltına geçti ve yeraltı örgütlenmesinde önemli görevlerin adamı olarak devrimci mücadelesini devam ettirdi.

Evliliği profesyonel devrimci yaşamından önce yapılmış sıradan bir evlilikti ama bu konuda da kolayca kaçmadı, kararlı ve inatçı tutumuyla yılmaksızın çaba gösterip eşini ve evliliğini dönüştürdü, mücadeleye kattı.

Son görevi kurumlaşma ve bu örgüt üssünün kurulması çalışmalarıydı. Bu konuda da bir dava adamının niteliklerine sahip olduğunu kanıtladı ve küçük-büyük iş ayrımı yapan küçük-burjuva anlayışa bir an dahi kapılmadan en iyisini yapmaya çalıştı ve yaptı.

16 Nisan gecesi saldırıya uğrayan üslerinde Sinan ve Şadan yoldaşla birlikte çatışarak şehit düşen Arif yoldaşın bu onurlu direnişini yaşatacağız.

Şadan ÖNGEL

(1966 -)

DARACIK ODALARDAN DEVRİMİN MEYDANLARINA...

Emekli bir polisin kızıydı. Devrimci mücadeleyle bir ev hanımı olarak tanıştı.

Arif yoldaşın eşiydi. Eşinin devrimciliği bir yaşam haline getirmesi karşısında gösterdiği tepki uzaklaşmak ve uzaklaştırmak değil, eşini ve düşüncelerini

anlama çabası oldu.

Düşündü, okudu, eşiyle günlerce tartıştı ve eşiyle birlikte mücadelede yerini almakta tereddüt göstermedi. Legal platformda bir çok etkinliğe katıldı, kendini bir devrimci olarak geliştirdi ve örgütümüzün kararlı bir üyesi oldu...

Eşinin durumundan dolayı yeraltına geçmeleri gerektiğinde yeni bir alanda mücadele etmenin coşkusu dışında bir kaygı duymadı. Başarınız dedi ve başardı.

16 Nisan gecesi saldırıya uğrayan üslerinde Sinan ve Arif yoldaşlarla birlikte çatışarak şehit düşen Şadan yoldaş, sevecen, samimi yapısıyla her koşulda sevgi ve birlikteliği içeren evliliğiyle ülkemiz devrimci kadınına örnek oldu.

Halkımızın, örgütümüzün kadın savaşçıları tükenmiyor. Hep kahramanlar, hep özverililer.

Ayşe Nil ERGEN

(1969 -)

MÜCADELE BİR SANATSA, NİL ÇOK YÖNLÜ BİR SANATÇIYDI

Nil yoldaş bir şehir planlamacısı - mimardı. Mühendis-mimar odalarında çeşitli çalışmalar yürüttükten sonra profesyonel olarak devrimci yaşamın zorluklarını özverili bir biçimde omuzlamaya başladı.

Ailesinin tüm engellemelerine ve evlathıktan redderim tehditlerine bir an bile tereddüt etmeden bu yeni yaşama atılan Nil yoldaş gerçek ailesini bulduğunu biliyordu.

Sanatçı bir kişiliğe sahip olan Nil, aynı zamanda kültür-sanat çalışmalarından da hiç kopmadı. Ürettiği düşüncelerle, fiili katılımıyla kültür ve sanat alanında halktan ve mücadeleden yana bir anlayışın güçlenmesi için çalıştı.

1 Mayıs 1991'de sokaklara, alanlara 1 Mayıs'ın coşkusunu taşıdı, işkenceciler tarafından yakalanıp gözaltına alındı. 15 gün kaldığı 1. Şubede tüm işkencelere rağmen direndi ve bir Devrimci Solcu gibi çıkmasını bildi.

Devrimci Hareket içindeki görevi oldukça yorucu ve dikkat gerektiren bir görevdi. Bu görevin sorumluluklarının bilincindeydi.

Candan, enerjik, hayat dolu karakteriyle, zeki, çalışkan yapısıyla sürekli gelişip ilerleyen Nil yoldaş 16 Nisan gecesi bir taraftarımızın evinde kurşuna dizildi. O'nu ve taraftarımızı hiç bir silah vb. olmadığı halde kurşuna diken faşist katiller cesaret ve güçlerini değil, korkaklıklarını, acizliklerini gösterdiler.

Ölümü yakınmasız kucaklayan Nil yoldaşın gülüşünü ve çalışma şevkini unutmayacağız.

Hareketimizin gelişiminden bugüne önemli rol oynayan kadınlarımızın direnişçi mirasına sahip çıkarak şehit düştü. Anısı hep yaşayacak.

Ayşe UZUNHASANOĞLU

(1964 -)

ONURLU BİR YAŞAM, DEVRİMCİ BİR ÖLÜM...

Yurtdışında çalışan Rize’li bir ailenin kızıydı. Ailesinin sunduğu tüm olanaklara rağmen devrimci mücadelenin bir parçası olmayı seçti. Devrimci-kültür-sanat faaliyetlerinde tiyatro oyuncusu olarak yer alan Ayşe basit bir oyuncu değil, düşünen, yaratan, kitlelere bilinç taşıyan bir sanatçıydı.

Her yönüyle bir Laz kızıydı. Açık, dobra ve yiğit. Devrimci Solcu olmak istiyordu, hem de iyi bir Devrimci Solcu.

Ayşe enerjisini, zekasını taraftarlığa hapsedmeyen, daha yararlı ve büyük görevler için kendisini hazırlayıp yetiştiren bir taraftardı. Verdiği sözün boş olmadığını, çok iyi bir Devrimci Solcu olacağını 16 Nisan gecesi yiğitçe ölümü kucaklayarak kanıtladı.

Kadın kahramanlar bitmez.

Kadınlarımız gerçek kimliklerini Hareketimizde bulmuş ve yüceltmişlerdir.